

21 år. Som det er angivet i bemærkningerne til det lovforslag, der lå til grund for indfødsretsloven af 27. maj 1950, jfr. Rigsdagstidende 1949-50, tillæg A, sp. 4572 for oven, er denne aldersgrænse valgt for i videst muligt omfang at undgå opståen af dobbelt statsborgerret i forbindelse med erhvervelsen af dansk indfødsret i henhold til den her omhandlede bestemmelse, hvorved bemærkes, at de fleste fremmede landes statsborgerretslovgivning efter de for indenrigsministeriet foreliggende oplysninger fremdeles er af et sådant indhold, at en persons erhvervelse af dansk indfødsret før det 21. år ikke vil medføre fortabelse af den statsborgerret, som den pågældende hidtil har været i besiddelse af. Endvidere kan man oplyse, at dette spørgsmål blev drøftet på et møde i januar 1968 mellem de sagkyndige fra Danmark, Finland, Norge og Sverige, som udarbejdede udkast til ændring af statsborgerretslovene i de 4 lande. Der var på dette møde enighed om, at det ikke ville være hensigtsmæssigt på nærværende tidspunkt at nedsætte denne aldersgrænse til 20 år som en konsekvens af det fremsatte forslag om nedsættelse af myndighedsalderen. I de finske, norske og svenske love, der svarer til den danske lov nr. 399 af 11. december 1968, er der da heller ikke foretaget nogen ændring med hensyn til denne aldersgrænse. Under henvisning til det således oplyste må indenrigsministeriet fremdeles holde for, at der ikke bør foretages nogen ændring af den i indfødsretslovens § 3 fastsatte aldersgrænse på 21 år.“

Spørgsmål 4:

Der ønskes en begrundelse for den i dykkerloven § 3, litra a, indeholdte aldersgrænse på 21 år.

Svar:

Handelsministeriet har i skrivelse af 20. november 1969 i anledning af udvalgets spørgsmål udtalt:

„For at erhverve et af de i dykkerloven omhandlede dykkerbeviser kræves bl. a., at den pågældende er fyldt 21 år.

Aldersgrænsen 21 år fandtes allerede i § 2 i det første forslag til den første lov om dykkernæring og betryggelse af dykkerarbejde, der den 28. februar 1934 blev fore-

lagt landstinget af ministeren for søfart og fiskeri. Rigsdagstidende 1933-34, sp. 3578-3615.

Af bemærkningerne til lovforslagets § 2 (sp. 3584) fremgår, at aldersbetingelsen svarede til de medicinske krav, der stilledes som betingelse for adgang til søværnets dykkerskole, jfr. også de som bilag 3 til lovforslaget hørende medicinske krav ved den første lægeundersøgelse af dykkeraspiranter (sp. 3606).

21 års aldersgrænsen, der er indsat i loven af rent medicinske grunde, blev drøftet under forhandlingerne vedrørende vedtagelsen af den nugældende dykkerlov. Man fandt imidlertid ingen anledning til at ændre på denne aldersgrænse.“

Spørgsmål 5:

Der ønskes en begrundelse for de i lov om skibes bemanning §§ 28-30 fastsatte aldersgrænser på 21 år for fiskeskippere af 2. og 3. grad og på 25 år for fiskeskippere af 1. grad samt en begrundelse for den i samme lovs § 34, stk. 1, litra c, og stk. 2, fastsatte aldersgrænse på 21 år for at blive yachtskipper af 1., 2. og 3. grad.

Svar:

Handelsministeriet har i skrivelse af 20. november 1969 i anledning af udvalgets spørgsmål udtalt:

„Lov om skibes bemanning indeholder en lang række aldersbetingelser for beklædelse af bestemte stillinger eller for erhvervelse af sønæringsbeviser. Aldersgrænserne varierer fra 16 år i § 24, stk. 1, litra a (ungmand) til 25 år i § 15 (skibsfører af 2. grad), § 16 (skibsfører af 1. grad), § 21 (skibsmaskinmester af 1. grad), § 24, stk. 1, litra d (bådsmand) og § 30 (fiskeskipper af 1. grad).

De i loven anførte aldersbetingelser bygger ikke på et myndighedskriterium, men er alene indført for at sikre en vis modenhed af de personer, som beklæder de omhandlede stillinger.“

Spørgsmål 6:

Der ønskes en redegørelse for, om de i borgerlig straffelov § 220, § 225, stk. 1, og § 228, stk. 2, indeholdte aldersgrænser på 21 år vil kunne nedsættes til 20 år.